

စိတ်ကူးချီချီ ၁၈၄၀၂၂၁

ကျွန်တော့်ဆရာများ မင်းကျော်

စိတ်ကူးဖို့ဖို့စာအုပ်

ကျွန်တော့်ဆရာများ
မင်းကျော်

ဓမ္မဇာတိ

မာတိကာ

* စာရေးဆရာမင်းကျော်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ (၁၉၃၃-၁၉၉၁)	က
* အမှာ	င
၁။ ဦးဘလှိုင်	၁
၂။ ဦးစိန်	၁၁
၃။ ဦးရီ	၂၅
၄။ ဦးစိန်ထွန်း	၃၃
၅။ ဦးအောင်ကိုး	၅၁
၆။ ဦးကြည်	၆၁
၇။ ဦးစံဝင်း	၆၄
၈။ ဦးချို	၇၀
၉။ ဦးကောင်း	၈၃
၁၀။ ဦးဘဘွား	၉၄
၁၁။ ဦးကြီးတင်	၁၀၃
၁၂။ ဦးဘဖေ	၁၀၈
၁၃။ ဦးထူးရွှေ	၁၁၃
၁၄။ ဒေါ်မြမှန်	၁၂၀
၁၅။ ဒေါ်လှယဉ်မေ	၁၂၅

စာရေးဆရာ မင်းကျော်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ(၁၉၃၃-၁၉၉၁)

မင်းကျော်ကို ချောက်မြို့ ရေနံမြေရပ်ကွက်၌ အဖ ကျောင်းဆရာ ဦးဘလှိုင်၊ အမိ ဒေါ်တင်ဦးတို့က ၆-၃-၃၃ ရက်နေ့တွင် ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ မွေးချင်းငါးယောက်တွင် အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ အမည်ရင်း ကျော်ဆွေ၊ ငယ်မည် ခွေးညိုဟု တွင်ခဲ့သည်။

ချောက်မြို့ ဘီအိုစီ ရေအိုးစင်ကျောင်း(၁၉၃၈-၄၂)၊ မကွေးမြို့နယ် ရှားပင်လှကျေးရွာ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးဝါသဝကျောင်း(၁၉၄၂-၄၅)၊ မကွေး အစိုးရမူလတန်းလွန်ကျောင်း(၁၉၄၅-၄၆)၊ ချောက် အစိုးရမူလတန်းလွန် ကျောင်း(၁၉၄၆-၅၀)တွင် ကျောင်းထွက်လက်မှတ်ရ စာမေးပွဲအထိ ပညာ သင်ယူခဲ့သည်။

(၁၉၅၁-၅၃) ရန်ကုန်ဆရာအတတ်သင်သိပ္ပံ အလယ်တန်းဆရာ ဖြစ်သင်တန်း တက်ရောက်သည်။ တက္ကသိုလ်ဝင် စာမေးပွဲကို(၁၉၅၂)တွင် အောင်မြင်သည်။ အလယ်တန်းဆရာဖြစ် လက်မှတ်ရ(၁၉၅၃) သည်။ စာပေ ဗိမာန် အဋ္ဌမပတ် စာကြည့်တိုက်သင်တန်း(၁၉၅၄)၊ ပြင်ပကျောင်းသားအဖြစ် ဥပစာ(က)တန်းကို (၁၉၅၆)တွင် အောင်မြင်သည်။ ဒေလီမြို့ အမျိုးသား

မော်ကွန်းတိုက် မော်ကွန်းထိန်းသင်တန်း(၁၉၅၇) တက်ရောက်ခဲ့သည်။
ဥပစာ(ခ)တန်းနှင့် ဝိဇ္ဇာ(က)တန်း (၁၉၅၈) အောင်၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ
ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကို (၁၉၆၀)တွင် ရခဲ့သည်။

ချောက်မြို့ အစိုးရမူလတန်းကျောင်း၌ ကျောင်းစာရေး(၁၉၅၀-
၅၁)၊ ရန်ကုန်မြို့၌ စက်ဆန်းအလယ်တန်းကျောင်း၊ ထို့နောက် ကြည့်မြင်တိုင်
ကွက်သစ် အလယ်တန်းကျောင်းတို့တွင် အလယ်တန်းပြဆရာ(၁၉၅၃-၅၅)၊
မြန်မာနိုင်ငံ သမိုင်းကော်မရှင်တွင် အထက်တန်းကျောက်စာကူး အမှုထမ်း
(၁၉၅၅-၅၇)၊ သမိုင်းကော်မရှင် စာကြည့်တိုက်နှင့် မော်ကွန်းလက်ထောက်
(၁၉၅၇-၅၉)၊ ဗြိတိသျှသံရုံး၌ ဘာသာပြန်သူ(၁၉၅၉)၊ မြန်မာနိုင်ငံ သမိုင်း
ကော်မရှင် မော်ကွန်းအရာရှိ(၁၉၆၀-၆၂)၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကလောင်ရှင်
အသင်း ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ(၁၉၅၈-၅၉)၊ မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာ စာပေကလပ်၌
မော်ကွန်းအတွင်းရေးမှူး(၁၉၆၁-၆၂)၊ စာရေးဆရာ စာပေကလပ်အတွင်း
ရေးမှူးချုပ်(၁၉၆၂-၆၃)၊ မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာသမဂ္ဂ အတွင်းရေးမှူး
(၁၉၆၃)၊ အမျိုးသားစာပေညီညွတ်ရေး ကော်မတီ အတွင်းရေးမှူး(၁၉၆၄)
အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

၁ ဖေဖော်ဝါရီ ၁၉၆၆ မှစ၍ တက္ကသိုလ်ဘာသာပြန်နှင့် စာအုပ်
ထုတ်ဝေရေးဌာနတွင် စာတည်းအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့သည်။ စာပေလုပ်သား
ဖြစ်မြောက်ရေး ကော်မတီဝင်(၁၉၆၆-၇၆)၊ စာပေလုပ်သားအဖွဲ့ အမှုဆောင်
(၁၉၈၁)၊ မြန်မာနိုင်ငံ စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ(၁၉၈၉-
၉၁) တာဝန်များ ယူခဲ့သည်။

၁၉၅၀ ပြည့်နှစ် ဇူလိုင်လထုတ် ပဒေသာမဂ္ဂဇင်းတွင် ‘ကြင်နာသူ’
ဝတ္ထုတိုကို ‘မင်းကျော်’အမည်ဖြင့် ရေးသားပြီး စာပေနယ်သို့ ဝင်ခဲ့သည်။
မင်းကျော်အမည်နှင့် လုံးချင်းဝတ္ထု(၃၉)၊ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်ပေါင်းချုပ် (၃)၊
ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် (၆)၊ ဝတ္ထုဟန် ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ (၂)၊ အထွေထွေ
(၁) ရေးသားခဲ့သည်။ ထင်ရှားသည့် စာအုပ်များမှာ **တွယ်ရာမဲ့**(၁၉၅၇)၊
ငြိမ်းတယ် ချမ်းတယ်မိုး(၁၉၆၃)၊ **အဋ္ဌာဝက**(၁၉၆၄)၊ **ပုဂံသား**
(၁၉၆၄)၊ **လှိုင်**(၁၉၆၄)၊ **တစ္ဆေ**(၁၉၆၅)၊ **မောင်ကျော်စောဟုခေါ်သည်**

(၁၉၆၆)၊ မောင်ကျော်ဇော်၏ စွန့်စားခန်းများ(၁၉၆၆)၊ ထီးလှိုင်ရှင် (၁၉၆၉)၊ ငါတို့ခေတ်နှင့် အပြိုင် (ငါးတွဲ) (၁၉၆၇-၇၁)၊ မဟာ(၁၉၇၂)၊ ခွေးညို(၁၉၇၃)၊ အဖြူကိုမည်သူ အနက်ဆိုးသနည်း(၁၉၇၆)၊ ပဲခူးသား(၁၉၇၇)တို့ ဖြစ်ကြသည်။ နတ်နွယ်နှင့် တွဲဖက်၍ ‘မလိခ’အမည်ဖြင့် မြန်မာဝတ္ထုအညွှန်း (၆)တွဲ၊ မင်းကျော် တစ်ဦးတည်း ‘မလိခ’အမည်နှင့်ပင် မြန်မာစာပေအဘိဓာန် (၄)တွဲ၊ ပျို့အညွှန်းတို့ကို ပြုစုခဲ့၏။ ကျော်အောင်၊ ညွန့်ကြူးတို့နှင့် တွဲဖက်၍ ‘နွယ်သစ်’အမည်ဖြင့် ကမ္ဘာကျော်စာအုပ် ၁၀၀ (၁၉၇၅)ကို ပြုစုခဲ့သည်။ ‘ကျော်ဆွေ’အမည်ရင်းဖြင့်လည်း စာအုပ်အချို့ကို ရေးသားခဲ့၊ တည်းဖြတ်ခဲ့၏။ ‘ကျော်လှိုင်ဦး’ ကလောင်အမည်ဖြင့်လည်း ဘာသာပြန် (၁၈)အုပ်ရေးခဲ့ရာ လူနှင့် လက်နက်(၁၉၆၅)၊ တော်လှန်သော ကဗျာဆရာ(၁၉၆၆)၊ အောက်ဆုံးအလွှာ(၁၉၆၆)၊ ဦးလေးတွမ် (၁၉၆၉)၊ ဒေါက်တာဂျက်ကီးနှင့် မစ္စတာဟိုက်၊ လေထန်ကုန်း၊ မဒမ်ဗိုဗာရီ၊ တစ်ထောင့်တစ်ညပုံပြင်များ (၅)တွဲတို့သည်လည်း ထင်ရှား၏။

ကျွန်တော့် ဆရာများစာအုပ်မှာ ၁၉၇၉ ခုနှစ်တွင် စာပေဗိမာန် အဖွဲ့မှ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၁ ခုနှစ်တွင် Unity Publishing House မှ ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

အမျိုးသားစာပေဆုများကို ဦးလေးတွမ်(ဘာသာပြန်-၁၉၆၉)၊ အဖြူကို မည်သူအနက်ဆိုးသနည်း (ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်-၁၉၇၆)၊ တစ်ထောင့် တစ်ညပုံပြင်များ-၁ (ဘာသာပြန်-၁၉၈၀)တို့ဖြင့် ရရှိခဲ့သည်။

မင်းကျော် (ဦးကျော်ဆွေ)သည် ၇-၇-၉၁ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့၌ ကွယ်လွန်ခဲ့ပါသည်။

အမှာ

ကျွန်တော်တို့လူမျိုးသည် ‘ဆရာ’ကို တန်ဖိုးထားတတ်ကြပါသည်။
လေးစားတတ်၊ ရိုသေတတ်ကြပါသည်။

ထို့ကြောင့် ‘ဆရာ’ကို ကျွန်တော်တို့သည် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊
မိဘနှင့် တစ်ဂိုဏ်းတည်း ထားခဲ့ကြပါသည်။ အနန္တော၊ အနန္တငါးပါးတွင်
တစ်ပါးအပါအဝင်အဖြစ် မှတ်ယူခဲ့ကြပါသည်။ ‘အာစရိယဂုဏော အနန္တော’
ဆရာ၏ဂုဏ်ကျေးဇူးကား အတိုင်းအတာမရှိ ကြီးမားလှဘိသည်ဟု နှလုံး
သွင်းခဲ့ကြပါသည်။

လူတိုင်းသည် တပည့် ဖြစ်ခဲ့ဖူးကြမည်မှာ မလွဲပါ။ သို့ဖြစ်ရာ
လူတိုင်း၌ ဆရာရှိမြဲပင်။

ဆရာဟူရာတွင် ‘သင်ဆရာ’၊ ‘မြင်ဆရာ’၊ ‘ကြားဆရာ’ဟူ၍
အမျိုးမျိုးရှိလေသည်။ သင်ယူသောနယ်ပယ်ကိုလိုက်၍လည်း ဆရာအမျိုးမျိုး
ကွဲပြန်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ပညာရပ်နယ်ပယ် အသီးသီးတွင် ဆရာအများ
အပြားတို့ထံ၌ တပည့်ခံခဲ့ပါသည်။ ထိုဆရာများတွင် သင်ဆရာများလည်း
ပါ၏။ မြင်ဆရာလည်း ပါလေသည်။ ကြားဆရာများလည်း ပါပါ၏။

ဤသို့သော ဆရာများစွာတို့မှ ယခုတင်ပြထားသော ကျွန်တော့်
ဆရာများကား သင်ဆရာများသာ ဖြစ်ကြပါသည်။ သင်ဆရာဟူရာတွင်

လည်း ကျောင်းစာသင်ခန်းတွင်းက ဆရာများနှင့် ကျောင်းစာသင်ခန်းနှင့် ဆက်နွှယ်သော ပညာရေးနယ်ပယ်က ဆရာများသာ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နည်း ဆိုသော် ကျောင်းဆရာများ ဖြစ်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ပညာသင်ဘဝတစ်လျှောက်တွင် ကျွန်တော်သည် ကျောင်းဆရာအများထံ၌ တပည့်ခံ ပညာသင်ယူခဲ့ပါသည်။ ထိုဆရာများစွာ တို့မှ ဆရာ တစ်ဆယ့်ငါးဦး အကြောင်းကိုသာ ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဆရာ တစ်ဆယ့်ငါးဦးအကြောင်းကို ဖော်ပြခြင်းဖြင့် အခြားသော ဆရာ အားလုံးတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုလည်း အောက်မေ့ဆင်ခြင်ရာရောက်သည်ဟု သဘောရပါသည်။

ဆရာတို့အကြောင်းကို ကျွန်တော်သည် ပညာ့တန်ဆောင်မဂ္ဂဇင်း တွင် ကြိုကြားကြိုကြား ရေးသားခဲ့ပါသည်။ ယခု ထိုဆရာတို့အကြောင်းကို တစ်စုတစ်စုတည်း စာတစ်အုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေခွင့်ရသည့်အတွက် မူလစာ များကို ဖော်ပြပေးခဲ့သော ပညာ့တန်ဆောင်မဂ္ဂဇင်း စာတည်းများနှင့် စာအုပ် အဖြစ် ထုတ်ဝေပေးသော စာပေဗိမာန်အဖွဲ့တို့၏ ကျေးဇူးကိုလည်း အမြဲဆင် ခြင်အောက်မေ့ရမည် ဖြစ်ပါသတည်း။

လေးစားသော

မင်းကျော်

အဖေနှင့်တကွ ဆရာအားလုံး၏
ဂုဏ်ကျေးဇူးကို
အောက်မေ့ရည်ညွှန်းပါသည်။

မင်းကျော်

၁။ ဦးဘလှိုင်

ကျွန်တော့် ဆရာများအကြောင်းကို ရေးမည်ဆိုလျှင် ဦးဘလှိုင် အကြောင်းကို ကျွန်တော် စ၍ ရေးရပါမည်။ အကြောင်းကား ဦးဘလှိုင် သည် ကျွန်တော်၏ လက်ဦးဆရာဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

မြန်မာစကားတွင် ပုဗ္ဗာစရိယ မိနှင့်ဖဟု ဆိုရိုးရှိပါသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်အဖေ ဦးဘလှိုင်သည် ကျွန်တော့် လက်ဦးဆရာဖြစ်ရသည်မှာ မဆန်းလှပေ။ သို့သော် ဦးဘလှိုင်ကို ကျွန်တော့်ဆရာအဖြစ် ဖော်ပြရာတွင် အဖေတစ်ယောက်အဖြစ်ထက် ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်အဖြစ် ဖော်ပြလို သည်သာလျှင် အဓိက ဖြစ်လေသည်။

သူ့အရပ်အမောင်းမှာ သင့်တင့်ရုံမျှ ဖြစ်သည်။ အလွန်ရှိလှ ငါးပေ ခွဲ။ အသားညိုသည်။ မေးရိုးကားသဖြင့် မျက်နှာပုံပန်း လေးထောင့်စပ်စပ် ဖြစ်သည်။

သူ ကျောင်းဆရာလုပ်သောခေတ်မှာ ဗြိတိသျှခေတ်။ သူ အလုပ် ရသောကျောင်းမှာ ချောက်မြို့ ဘီအိုစီ ရေအိုးစင်ကျောင်း။ သူ သင်ပြရသော ဘာသာရပ်ကား အင်္ဂလိပ်စာ။

သူ အတန်းထဲ၌ စာသင်သည်ကို ကျွန်တော် မမြင်ဖူးပါ။ သို့သော် အိမ်၌ သူ့ညီနှင့် ညီမများကို စာသင်လေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော့်ကို ရံဖန်ရံခါ စာပြပေးသည်တို့ကို ကြုံဖူးပါသည်။ သူ စာသင်လျှင် တိကျသည်။

ရှင်းသည်။ သူက ကျက်ဆိုလျှင် ကျက်မှ ကြိုက်သည်။ မှတ်ဆိုလျှင် မှတ်မှ ကြိုက်သည်။ သူ့ကို မနာခံလျှင် ဒေါသထွက်တတ်သည်။ ဒေါသဖြစ်လျှင် မေးရိုးသည် ပိုပြီးကားထွက်လာသည်ဟု ထင်ရသည်။ ဒေါသတစ်ဆင့် တက်လျှင် လက်ပါတတ်သည်။ လက်နှင့်မရလျှင် တုတ်ကို ကိုင်တတ်သည်။

ခေတ်သစ်ပညာရေး အယူအဆနှင့်ယှဉ်လျှင် သူကျင့်သုံးသော ရိုက်နှက်ဆုံးမနည်းကို လွဲမှားသည်ဟု ဆိုချင်ဆိုနိုင်ပေမည်။

သို့သော် သူ့ခေတ်၊ သူ့အခါ၊ သူ့ကျောင်းတွင်မူ ဦးဘလှိုင်သည် ကျောင်းသားအများ၏ လေးစားခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်ကား အမှန်။ သူ့တပည့်များသည် သူ့ကို ချစ်သည်၊ ကြောက်သည်၊ လေးစားသည်။

ဤသည်မှာ အကြောင်းရှိသည်။ ပထမအချက်မှာ သူ၏ဝတ်စားဆင်ယင်မှုဖြစ်သည်။ သူ ဝတ်စားပုံသည် သပ်ရပ်သည်။ မန္တလေး ပိုးလုံချည်ကို ကျောင်းတက်တိုင်းလိုလို ဝတ်တတ်သည်။ ဝတ်ပုံ သေသပ်သည်။ ခေါက်ရိုးကိုပင် မကျိုးစေရ။ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်အဖို့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု သေသပ်ခြင်းသည် တပည့်များအဖို့ စံပြဖြစ်နိုင်သည် မဟုတ်လော။

ဒုတိယအချက်မှာ ဆက်ဆံရေးဖြစ်သည်။ သူ့အိမ်သည် ကျောင်းနှင့် ကပ်နေသည်။ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတိုင်း သူ့အိမ်မှာ အမြဲဝင်ထွက်နိုင်သည်။ ကျောင်းသားတွေနှင့် သူ တရင်းတနှီးရှိလှသည်။ စာသင်ရာ၌ သူ့မျက်နှာထားတည်သလောက် စာသင်ခန်းပြင်ဘက်၌ သူ့မျက်နှာသည် အမြဲ ချိုနေတတ်သည်။ ကျောင်းသားတွေနှင့် တစ်စုတစ်ဝေးနေရလျှင် သူ ပျော်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကျောင်းသားတွေ ကျောင်းမှထွက်သွားသည့်တိုင်အောင် စုစုစည်းစည်း ရှိစေချင်သည်။

ဘီအိုစီကဖွင့်ထားသောကျောင်းသည် စင်စစ် ဘီအိုစီအတွက် သူတို့ စိတ်ကြိုက် အမှုထမ်းရရေးသည် အဓိကဖြစ်သည်။ ထိုကာလ ရေနံလုပ်သားကြီးတိုင်းသည် မိမိတို့၏သားသမီးတိုင်းကို ကျောင်းသို့ ပို့နိုင်ကြသည် မဟုတ်။ ကျောင်းသို့ ပို့သည့်တိုင်အောင် အတန်းကုန်သင်နိုင်ကြသည်

မဟုတ်။ ထိုကြောင့် ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် လုပ်ငန်းခွင်သို့ ဝင်ကြရသည်က များသည်။

ဦးဘလှိုင်သည် သူ့တပည့်တွေ မည်သို့နည်းဖြင့် ကျောင်းက ထွက်ရ ထွက်ရ၊ ကျောင်းက ထွက်ပြီးသည့်တိုင်အောင် တစ်စုတစ်စည်းတည်း ရှိစေချင်သည်။ ထိုကြောင့် ကျောင်းသားဟောင်းကလပ်ကို သူ ဦးစီးသည်။ ကျောင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ကျောင်းသားဟောင်းကလပ် အဆောက်အအုံ ရှိသည်။ ကလပ်တွင် အားကစားရုံနှင့် စာကြည့်ဆောင် ထားပေးသည်။

ထိုကာလမှာ ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ် နောက်ပိုင်းကာလ ဖြစ်သည်။ အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ် တက်ကြွနေသော ကာလဖြစ်သည်။ ဦးဘလှိုင်သည် ဘီအိုစီ အမှုထမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း သူ့မှာ နိုင်ငံရေးဉာဉ်ရှိသည်။ အမျိုးသားစိတ်ဓာတ်ရှိသည်။ တက္ကသိုလ်တွင် နှစ်နှစ်ပညာသင်ခဲ့ရသော အတွေ့အကြုံ၊ ကွယ်လွန်သူ သီဟိုဠ် သံအမတ်ကြီး ဦးတင့်ဆွေထံ တပည့် ခံခဲ့ရာမှ ပေါက်ပွားခဲ့သော သူ၏အမျိုးသားနိုင်ငံရေးစိတ်ဓာတ် (ထိုကာလက အမြင့်ဆုံး နိုင်ငံရေးစိတ်ဓာတ်)တို့သည် ဘီအိုစီလောကတွင် ပို၍ မြင့်မားရန် ဖန်တီးလာသည်။

သူသည် တိုးတက်ရေးမဂ္ဂဇင်းကို စွဲစွဲမြဲမြဲ ဖတ်သည်။ နဂါးနီစာအုပ် အသင်းနှင့် ပထမဆုံး ဆက်သွယ်သည်။ သခင်ဘိုးလှကြီးသည် သူ့အိမ်သို့ အမြဲဝင်ထွက် သွားလာမြဲဖြစ်သည်။ သူ့ဇနီးက သူ နိုင်ငံရေးစကား ပြောသည်ကို မကြိုက်။ သို့သော် သူ မနေနိုင်။ သူ့မိတ်ဆွေ ဦးကျော်သိန်းဆိုသူ ကို စာအုပ်ဆိုင် ဖွင့်ခိုင်းသည်။ နဂါးနီနှင့် ဆက်သွယ်စေသည်။ နဂါးနီ စာအုပ်တွေ ချောက်မြို့မှာ ဖြန့်သည်။ သူ့ကျောင်းသားဟောင်းကလပ် စာကြည့်ဆောင်မှာ နဂါးနီစာအုပ်တွေ ထားပေးသည်။

ချောက်မြို့တွင် တန်ဆောင်တိုင်၌ ကျင်းပမြဲဖြစ်သော အေးစေတီ ဘုရားပွဲဟူ၍ ရှိသည်။ ထိုဘုရားပွဲရက်တွင် မြို့ပေါ်အသင်းအဖွဲ့အလိုက်၊ ရပ်ကွက်အလိုက် လူငယ်များသည် ယိမ်းအကများဖြင့် ဘုရားသို့ လှူဖွယ်များ သွားရောက်ဆက်ကပ် လှူဒါန်းမြဲဖြစ်သည်။ ထိုယိမ်းများတွင် နယ်ချဲ့

ဆန့်ကျင်ရေးနှင့် အမျိုးသားရေး လှုံ့ဆော်မှုများပါတတ်သည်။ တချို့ ယိမ်းများကို ဗြိတိသျှအစိုးရက အရေးယူရသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

ထိုအချိန်က နဂါးနီအသင်း အရှိန်တက်နေသလို ခင်မောင်ရင်၏ နဂါးနီသီချင်းသည်လည်း နာမည်ကြီးသည်။ ဦးဘလှိုင်သည် နဂါးနီသီချင်းကို ဆိုသည်။ လက်တွင် ဓားကိုကိုင်၍ နဂါးနီသီချင်းကို သီဆိုရင်း ကသည်။ ပထမတွင် အကြောင်းရင်းကို မသိ။ နောက်မှ သူ့ကျောင်းသားဟောင်းတွေကို ယိမ်းတိုက်ပေးရန် သူ လေ့ကျင့်နေမှန်း သိရသည်။

ထိုနှစ်က သူ့ကိုယ်တိုင် ဦးစီးပြီး ရေအိုးစင်ချောင် ကျောင်းသားဟောင်းအဖွဲ့က အေးစေတီဘုရားသို့ နဂါးနီယိမ်းဖြင့် လာခဲ့သည်။

‘ဆင်းရဲခြင်း လွတ်ကင်းအောင် လမ်းပြဆောင်ပါမည်။

ရတနာခုနစ်သွယ် တကယ်ပင်စုံညီ တို့အမျိုးသားတိုင်းပြည်’

သူ့သီချင်း၊ သူ့ယိမ်းနှင့် သူ့တပည့်တွေ စုစည်းစည်း ရှိလှသည်။

ဤသို့လျှင် ဦးဘလှိုင်သည် သူ့တပည့်တွေကို စုစည်းခဲ့သည်။

တပည့်တွေနှင့် ရင်းနှီးမှုကို ယူခဲ့သည်။

စကောက်အဖွဲ့မှာလည်း သူပင် ခေါင်းဆောင်၊ အားကစားမှာလည်း သူ ရှေ့က။ ကျောင်းသားတွေနှင့် လုပ်ကိုင်လှုပ်ရှားနေရသည်ကို သူ အမြဲ မွေ့လျော်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျောင်းသားတိုင်း၏ ယုံကြည်မှုကို ရခဲ့သည်။ ချစ်ခင်မှုကို ရခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် သူ ရိုက်နှက်ဆုံးမသည်ကို မည်သူကမျှ မငြိုငြင်ကြခြင်းဖြစ်သည်ဟု ထင်ပါသည်။

ကျောင်းဆရာသည် ကျောင်းသားအတွက် စံပြဖြစ်ရမည်ဟူသော အယူအဆကို သူ စွဲမြဲဟန်တူသည်။ သူသည် ဆေးလိပ်မသောက်။ ကွမ်းမစား။ အရက်ကိုကား ဝေးစွ။

သူနှင့် ပတ်သက်၍ မှတ်မိနေသော အဖြစ်အပျက် တချို့ရှိလေသည်။

ပထမအချက်မှာ သားသမီးအပေါ် ဆုံးမပုံကလေးတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်အသက်မှာ လေးငါးခြောက်နှစ်ခန့်သာ ရှိဦးမည်